

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον ἁείτου Ὁδὸς Σκεδίου 32.

22 Φεβρουαρίου 1887

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἑλλ. Βερτέ. — Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ε'.

Ὁ συμβολαιογράφος

Ὁ πύργος τοῦ Βλινύ, ὡς γνωρίζομεν, ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν μακαρίτην Δυχαμέλ, ὅστις καὶ τὸν ἡγάπα, ὡς ἐφαίνετο, πολύ. Ὅχι, διότι ὁ πύργος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐθελγεν ἰδίᾳ τὸν πατέρα τῆς Ἀδριανῆς, ἀγρότην κτηματίαν, κερδοσκοποῦντα κάπως ἐπὶ τῶν σιτηρῶν, τῶν κτηνῶν, καὶ ἄλλων ποικίλων εἰδῶν ἄλλ' αἱ γαῖαι τοῦ κτήματος ἦσαν ἐξαιρετοῦ ποιότητος καὶ προσοδοφόροι, ὃ δὲ Δυχαμέλ ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιῆ αὐτάς.

Οὐδὲν ἐπομένως ὑπεδείκνυεν, ὅτι διάθεσιν εἶχε ν' ἀποξενωθῆ τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ὅτε, ἐν ἔτος περίπου πρὸ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, κατόπιν ἐπισκέψεως τοῦ Κ. Λοβεδύ εἰς Βωβραί, ὃ Κ. Δυχαμέλ ἀνήγγειλεν αἰφνης ὅτι εἶχε πωλήσει τὸ Βλινύ εἰς τὸν σύγγαμβρόν του ἀντὶ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων. Γνωστὴ ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ ἀγρότου—καίτοι ἰκανῶς πονηροῦ—ἐπίδρασις τοῦ Παρισινοῦ, ὥστε δὲν προὔξενησε μεγάλην ἐκπλήξιν ἢ αἰφνίδιος αὐτῇ ἀπόφασιν. Ἄλλως δὲ ἡ ὑπόθεσις διεζήχθη ταχέως· αἱ περὶ πληρωμῆς νόμιμοι προθεσμιαὶ μόλις ἐτηρήθησαν, καὶ ὁ Λοβεδύ ἔσπευσε νὰ κατοικήσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐν τῷ πύργῳ, ὅπου ἐσκόπουν νὰ διαμένωσι τὸ θέρος ἐκάστου ἔτους.

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ πωλητοῦ ἐμπόδισε νὰ γνωσθῶσι πάσαι τῆς πωλήσεως αἱ λεπτομέρειαι. Ἄλλ' ἡ Ἀδριανῆ καὶ ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἡγάπων αὐτὸ τὸ κτήμα, κ' ἐπροτίμων αὐτοῦ πολὺ τὴν ἐν Βωβραί οἰκίαν των, μόνον δὲ ἡ σοβαρότης τῆς περιστάσεως ἠδύνατο ν' ἀναγκάσῃ αὐτάς νὰ καταλύσωσιν ἐν τῷ πύργῳ. Ἄλλως ἡ κυρία Δυχαμέλ ἠσθάνετο ἄκουσα εἰδός τι δυσπιστίας πρὸς τὸν γαμβρόν τῆς. Πλὴν τούτου, ὁ Λοβεδύ ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἐσκέπτετο νὰ νυμφεῖται τὸν Ἐκτορα μετὰ τῆς

Ἀδριανῆς, ἡ δὲ νεάνις οὐδόλως ἐνέκρινε τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι ἡ ἐλαφρότης, ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ αὐτάρχεια τοῦ Ἐκτορος τῇ ἀπήρεσκον, ὡς ἀπήρεσκον εἰς τὴν μητέρα τῆς ἡ ψευδῆς ἀγαθότης τοῦ τραπεζίτου.

Ὁ πύργος τοῦ Βλινύ, ἐν πάροδος πλατανόφυτος συνέδεε πρὸς τὴν ἐπαρχιακὴν ὁδόν, ἦτο οὐχ ἦττον φαειρὰ κατοικία, σύσκιος καὶ κατάρυτος. Τὰ δωμάτια, πλουσιῶς ηὐτρεπισμένα, παρεῖχον πᾶσαν τὴν σημερινὴν ἄνεσιν, ὀπίσω δὲ τῆς οἰκοδομῆς ἐξετείνετο ὠραῖος ἀνθῶν καὶ ἀγγλικὸς κήπος, ἐν ὃ μὲν παλαιὸς ἰδιοκτήτης εἶχε σπεῖρει δαυκία καὶ γογγύλια, ὃ δὲ νέος εἶχε περιποιηθῆ κατὰ τὸν ἀρχικόν του προορισμόν.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας τῆς ἐν Βλινύ ἀφίξεως αὐτῶν ἀνευρίσκομεν τὰς κυρίας Δυχαμέλ καθημένας ἐπὶ ἀγροτικῶν ἐδρῶν, κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ὑπὸ ἀνθηρᾶν σκιάδα. Ἐφαίνοντο κατηρεῖς καὶ καταβεβλημένοι. Ἐν τῷ οἴκῳ δὲ ἠκούετο θόρυβος σφαιριζόντων, γελώντων καὶ φαειρῶς συνομιλούντων. Ἦσαν πάντες προσκεκλημένοι τοῦ Κ. Λοβεδύ, οἵτινες ἐπαίζον ἐν τῷ σφαιριστηρίῳ μετὰ τοῦ Ἐκτορος, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Δὲν ἦσαν ὁμῶς μόναι αἱ δύο κυρίαί. Ὁ τραπεζίτης ἐκάθητο πλησίον καὶ ὠμίλει πρὸς αὐτὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτε ὑπνέτης προσελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν Δυχαμέλ, ὅτι ὁ Κ. Περρὲν, ὁ συμβολαιογράφος, ἀφίκετο κ' ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῆ.

— ὦ! ἄς ἔλθῃ, ἄς ἔλθῃ! εἶπεν ἀμέσως ἐκείνη· ὁ Κ. Περρὲν εἶνε φίλος μας.

Καὶ ἡ Ἀδριανῆ δ' ἐπίσης ἐφάνη μεγάλως εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τῆς διακοπῆς αὐτῆς, διότι ὁ θεὸς τῆς κατεγίνετο καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι ταχὺ συνοικέσιον μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ του ἦτο τὸ μόνον μέσον ἐπανορθώσεως τῆς ἐπελθούσης συμφορᾶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπνέτης εἰσήγαγε τὸν ἐπισκέπτην. Ὁ Κ. Περρὲν ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, εἶχε ζωρὸν τὸ βλέμμα, κ' ἔθεωρεῖτο χρηστός κ' ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔργον του.

— Καλημέραν, Περρὲν! τῷ εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Τί νέα ἔχεις περὶ τῆς πτωχῆς οἰκίας μας;

— Ἡ οἰκία σας ἐτελείωσε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἄλλ' ἐκτός τῶν οικογενειακῶν ἀναμνήσεων, αἱ ὁποῖαι καθίστων τὸ ἀκίνητον αὐτὸ ἰδιαίτερος πολῦτιμον, αἱ ἄλλαι ζημίαι σας δὲν θὰ ἦνε μεγάλαι. Ἡ οἰκία ἦτον ἡσφαλισμένη, καθὼς καὶ τὸ περιεχόμενον της, θὰ φροντίσω δὲ νὰ πληρώσουν αἱ ἑταιρῖαι γρήγορα. . . Ἐπειτα, προσέθηκε μειδιῶν, καὶ πραγματικῆ ἂν ὑποτεθῆ ἡ μικρὰ αὐτὴ ἐλάττωσις τῆς περιουσίας σας, δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτος. . . Κ' ἔρχομαι νὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσίν σας ὅσον δῆποτε χρηματικὸν ποσὸν θέλετε.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Περρέν. Ὀλίγαι χιλιάδες φράγκων θ' ἀρκέσουν ν' ἀνανεώσωμεν ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου τὴν ἐνδυμασίαν μας. . . Ἄλλ' ἔχεις, μοῦ φαίνεται, καὶ κἄτι ἄλλο νὰ μᾶς εἰπῆς.

— Μάλιστα, κυρία· ἄλλ' ὅ,τι ὀφείλω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω εἶνε ὅλως διόλου ἰδιαίτερον. . .

— Ἡμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς ἐλευθέρως ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου καὶ τοῦ συγγάμβρου μου. . . δι' αὐτοὺς δὲν ἔχω μυστικά.

— Εἶνε φυσικόν, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ τινος στενοχωρίας· οὐχ ἦττον ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ὑποίας πρόκειται ἀφορᾶ προσωπικῶς σᾶς καθὼς καὶ τὴν δεσποινίδα Ἀδριανήν, ἡ ὁποία εἶνε διάδοχος τῶν δικαιωμάτων τοῦ μακαρίτου πατρὸς της. . .

— Μὲ ἄλλους λόγους, κύριε Περρέν, εἶπε μετὰ τινος πικρίας ὁ Λοβεδῦ, ἐγειρόμενος, ἐγὼ σᾶς στενοχωρῶ. . . Σᾶς ἀφίνω λοιπὸν πρὸς στιγμὴν.

Χαιρετίσας δὲ μὲ ἦθος ἐπιτετηθευμένον, εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν ἀπεμακρύνθη ὅμως, ἀλλ' ἤρχισε περιφερόμενος ἀπὸ τοῦ σφαιριστηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ προκύπτων ἐνίοτε εἰς τὸ παράθυρον ταύτης ἢ ἐκεῖνου.

Ὁ συμβολαιογράφος εἶχε κύψει μυστηριωδῶς πρὸς τὴν κυρίαν Δυχαμέλ.

— Ὡς εἰλικρινὴς σας φίλος, εἶπε, λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἐδέχθητε νὰ καταλύσετε ἐδῶ.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δυχαμέλ ἀμηχανοῦσα. Σχεδὸν μᾶς ἀπήγαγον. Ὀφελήθησαν ἀπὸ τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν λύπην τῆς πρώτης στιγμῆς. . . Ἄλλὰ ποίους λόγους ἔχεις, Περρέν, νὰ λυπῆσαι δι' αὐτὴν μας τὴν ἀπόφασιν;

— Δὲν ἤξεύρω κυρία, . . ἀλλ' εἶνε κἄτι, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν νὰ σαφηνίσω. Μετὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ συζύγου σας, δὲν ἐτόλμησα νὰ σᾶς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις, διὰ νὰ μὴ σᾶς προσξενήσω συγκινήσεις λυπηράς· ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀναβάλω ἐξετάσεις τινὰς περὶ ὑποθέσεως πολὺ λεπτῆς. Τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔλαβεν ὁ κ. Δυχαμέλ ὡς τίμημα τοῦ Βλινύ, εἶνε εἰς χεῖρας σας;

— Διόλου ἐνόμιζα ὅτι εἶχε κατατεθῆ εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖόν σου.

— Δὲν κατατέθη, κυρία. Μολονότι ὁ κ. Λοβεδῦ ἔχει τακτικὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, τὰ χρήματα οὐδέποτε περιήλθον εἰς χεῖρας μου, διότι ὁ Κ. Δυχαμέλ, ὡς δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω, μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι συνεπέειρα προσωπικῶν συμφωνιῶν μετὰ τοῦ συγγάμβρου του, τὰ χρήματα αὐτὰ εἶχον παραδοθῆ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἄν ὅμως ὁ σύζυγός σας τὰ ἔλαβεν, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ σᾶς ὠμίλησε περὶ τῆς ποσότητος αὐτῆς καὶ τῆς χρήσεως τὴν ὑποίαν ἔκαμε.

— Δὲν γνωρίζω ἀπολύτως τίποτε· ὁ σύζυγός μου, μολονότι ἦτο φιλοστοργότατος καὶ πρὸς τὴν κόρην του καὶ πρὸς ἐμέ, σπανίως μᾶς ἔκαμνε λόγον περὶ τῶν ὑποθέσεων του.

— Ἐπειτα, ὑπέλαβεν ὁ Περρέν, εἰς τὰ ἔγγραφα του δὲν εὔρεθη τίποτε σχετικὸν πρὸς τὴν πληρωμὴν αὐτήν. Δὲν ἠγάπα δὲ νὰ θησαυρίζῃ, καὶ ἤθελε μάλιστα νὰ καρποφοροῦν τὰ χρήματά του. Ποσὸν δὲ τόσον σημαντικόν δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαθῆ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνη.

— Στάσου! Στάσου! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, ἐνθυμηθεῖσα αἴφνης. Ἴσως ἤξεύρω τόρα ποῦ ἀπέθεσε τὸ ποσὸν αὐτὸ ὁ σύζυγός μου.

Καὶ διηγήθη ὅ,τι τὴν πρῶϊαν ἀκριβῶς ἐκείνην εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς αὐτήν ὁ Νοέλ περὶ τῆς κρύπτῃς ἣν εἶχε κατασκευάσει.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐσκέφθη.

— Νομίζω ὅτι ἔχετε δίκαιον, κυρία, εἶπε τέλος. Ἀναμφιβόλως ὁ μακαρίτης ἐταμίευσεν εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, τὸ τίμημα τοῦ Βλινύ. Ἴσως προώρισε τὰ χρήματα εἰς ἄλλην τινὰ κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, . . ἴσως καὶ εἰς προίκα τῆς ἀγαπητῆς του κόρης. Ὅπως δῆποτε, τὸ ποσὸν αὐτό, πιθανῶς εἰς τραπεζικὰ γραμματία, θὰ κατεστράφη ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν.

— Τίς οἶδε; Ὁ Κ. Νοέλ βεβαιώνει ὅτι τὸ κιβώτιον ἦτο ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὸ πῦρ. Ἰδέ τον ἐκ μέρους μου, καλέ μου Περρέν, καὶ εἶπέ του ποῖαν σπουδαιότητα ἔχει δι' ἡμᾶς τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσε.

— Ἐχε πεποιθήσιν εἰς αὐτόν, μητέρα! ἐφώνησε ζωηρῶς ἡ Ἀδριανή. Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα μᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν. Εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκτεθῆ καὶ πάλιν διὰ νὰ σώσῃ τὴν περιουσίαν μας.

Ὁ Περρέν ἠτένισεν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τὴν νεάνίδα, ἥτις ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι ὅλην σας τὴν περιουσίαν, δεσποινίς, ὑπέλαβε, διότι καὶ μετὰ τὴν πυρκαϊάν εἰσθε πλούσιαι ἀκόμη, πολὺ πλούσιαι. Ἐχετε ὅμως πολὺ δίκαιον νὰ ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν Νοέλ Λε-

τελιέ. Τὸν γνωρίζω, καὶ ἤξεύρω πολλὰς καλὰς πράξεις του. Εἶνε νέος ὅστις διὰ τῆς νοημοσύνης του, τῆς ἀνατροφῆς του, καὶ τῶν εὐγενῶν του αἰσθημάτων καθίσταται πολὺ ἀνώτερος τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας ταύτης οἱ δύο Λοβεδὺ εἶχον καταβῆ εἰς τὸν κῆπον. Παρήρχοντο δὲ ἀδιακόπως πρὸ τῶν διαλεγόμενων, ψιθυρίζοντες μεθ' ἱκανῆς αὐθαδείας.

Ὁ συμβολαιογράφος ἤγερθη.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βωβραί, ὑπέλαβε, καὶ λυπούμαι πολὺ, ἀγαπηταί μου κυρία, ὅτι σὰς ἀφίνω ἐδῶ.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, Πεῤῥέν, τί φοβεῖσαι; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ μετὰ τινος ἀνυπομονησίας. Ἐπρεπε νὰ ἀρνηθῶ τὴν παράκλησιν τοῦ γαμβροῦ μου;

— Ἴσως, πραγματι, σὰς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνηθῆτε, ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ θὰ νῦχαριστούμην πολὺ ἐὰν δὲν ἦσθε ἐδῶ. . . Ἐπὶ τοῦ παρόντος, κυρία, προσέθηκεν ἐμπιστευτικῶς, προσέχετε τὰς παγίδας τὰς ὁποίας ἤμποροῦν νὰ σας στήσουν. Μὴν ὑπογράφετε κανὲν ἔγγραφο, οἷας-δήποτε φύσεως, πρὶν μὲ συμβουλευθῆτε.

Ἡ ἀγαθὴ γυνή, περίτρωμος, ἤτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ὅτε ὁ τραπεζίτης καὶ ὁ Ἐκτωρ ἐπλησίασαν.

— Πῶς; κύριε Πεῤῥέν, εἶπεν ὁ Λοβεδὺ, μεθ' ὑπερβολικῆς ἀγαθότητος, ἀνάχωρεῖτε; Ἡλπίζα ὅτι θὰ ἐμένετε νὰ γευματίσετε μαζί μας.

— Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐκτωρ, νὰ μοῦ δώσετε ἓν μάθημα εἰς τὸ σφαιριστήριον, ὅπου, καθὼς λέγουν, εἰσθε πρῶτης δυνάμεως.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, ἀπήντησε φιλοφρόνως ἀλλὰ ξηρῶς ὁ συμβολαιογράφος. Μὲ περιμένουσιν εἰς τὸ σπίτι. Ὡς πρὸς τὸ μάθημα, ἐξηκολούθησεν, δὲν ἔχω ἀξίωσιν νὰ δίδω εἰς κανένα ἀρκοῦμαι μόνον νὰ μὴ λαμβάνω.

Καὶ χαιρετίσας ἀπῆλθε· μετὰ τινα δὲ λεπτὰ ἠκούσθη τὸ ἀμαξίον του κυλιόμενον ἐπὶ τῆς παρόδου.

Τότε ὁ Κ. Λοβεδὺ ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν παρὰ τῆς γυναικαδέλφης του καὶ προσεπάθησεν ἐπιτηδεῖως νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ συμβολαιογράφου· ἀλλ' ἡ κυρία Δυχαμὲλ ἠρέσθη ἀπαντήσασα δι' ὑπεφυγῶν καὶ εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς Ἀδριανῆς.

Ὁ τραπεζίτης, μείνας μόνος ἐπὶ στιγμὴν μετὰ τοῦ υἱοῦ του, εἶπεν εἰς αὐτὸν περιφροντικῶς:

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸν κατηραμένον αὐτὸν συμβολαιογράφον, ὁ ὅποιος ἔρχεται νὰ μὰς χαλάσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε τῶσον μάλλον ἐπικίνδυνος, ὅσον εἶνε πονηρὸς καὶ ἔχει ὅλην τὴν

ἐμπιστοσύνην τῆς Λουίζας, καθὼς εἶχε καὶ τοῦ ἀνδρός της. Τώρα πρέπει νὰ κάμωμεν γρήγορα ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν. . . Τὸ χρηματιστήριον δὲν ὑψώνεται, καὶ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐπλήρωσα πάλιν πενήντα χιλιάδες φράγκα διαφοράς. Ἄν δὲν λάβωμεν μέτρα, θὰ τὰ τινάζωμεν πρὶν πραγματοποιήσωμεν τὰ σχέδιά μας.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἀπήντησεν δυσθύμως ὁ Ἐκτωρ. Αὐτὸ τὸ ἀνόητον κορίτσι δὲν ἔννοεῖ καν τὰ ὠραῖά μου λόγια.

— Πρέπει νὰ ὠφεληθῆς, εἶπεν ὁ Λοβεδὺ παραδόξως μειδιῶν, ἀπὸ τὴν εὐνοϊκὴν περιστάσιν ἢ ὁποία σοῦ παρουσιάζεται τώρα. Ἡ θεία σου καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου θὰ μείνουν εἰς τὸ Βλινύ, ἀρκετὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον. Ἄς ὠφεληθῶμεν. Ἐμπρός, Ἐκτωρ, γίνου ἀκαταμάχητος! Τί ὀργή! Σὺ ὁ κατακτητὴς τῶν Παρισινῶν δὲν θὰ καταφέρῃς μίαν μικρὰν χωρικὴν;

Τώρα ἐμειδιάσεν αὐταρέσκως ὁ Ἐκτωρ.

— Νὰ ἰδοῦμεν, πατέρα, ἀπήντησε, νὰ ἰδοῦμεν! Ἀλήθεια, ἔμαθες τί ἤθελε ἐδῶ αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος;

— Ὁχι. Ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι θὰ ὠμίλησε περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ Βλινύ. Εἶμαι φοβερὰ ἀνήσυχος, διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἀνακαλυφθῆ. . . Χωρὶς ἄλλο ἡ κυρία Δυχαμὲλ θὰ μετέδωκε εἰς τὸν Πεῤῥέν τοὺς λόγους τοῦ Νοέλ περὶ τοῦ κιβωτίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἦτο κρυμμένον εἰς τὸν τοῖχον. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἐκεῖ μέσα κρύπτεται τὸ μυστικόν μας. Ἄχι, Ἐκτωρ! ἂν ἦσουν δραστήριος, πρόθυμος καὶ τολμηρὸς, ὅπως ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου, θὰ ἐπροσπάθεις νὰ βεβαιωθῆς. . .

— Ὡ! θαυμάσιον ἔργον μοῦ ἀναθέτεις, ἀλήθεια! Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ ἠρωϊκοῦ ἐκείνου πυροσβέστου, ὁ ὁποῖος σώζει κυρίας καὶ νεάνιδας ἐκτελῶν τὰ καθήκοντά του. Ἐπειτα, ἂν ἀληθεύουν ὅσα λέγονται, τὸ κιβώτιον αὐτὸ κατεστράφη βέβαια εἰς τὴν πυρκαϊάν.

— Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ! ἢ ὁ διάβολος! Τέλος πάντων θὰ ἰδῶ μόνος μου, καὶ θὰ προσπαθῆσω ν' ἀποφύγω δι' ὅλων τῶν μέσων. . . . Σὺ, κάμε ἔργον σου νὰ σ' ἀγαπήσῃ ἡ Ἀδριανή. Πρέπει νὰ σ' ἀγαπήσῃ, τὸ ἐνόησες; ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν νυμφευθῆς τὸ ταχύτερον. Κάμε ὅ,τι θέλεις, εἶσαι ἐλεύθερος, ἀλλὰ πρέπει ὁ γάμος σου νὰ γείνη συντομώτατα, διότι ἀλλέως εἶμεθα καὶ οἱ δύο χαμένοι. Συλλογίσου, Ἐκτωρ, προσέθηκε δι' ὑποκόπου φωνῆς, ὅτι κατὰ τοὺς μετρωτέρους ὑπολογισμούς, ἡ μικρὰ ἔχει δύο ἑκατομμύρια προῖκα!

Ὁ κώδων, καλῶν εἰς τὸ γεῦμα, διέκοψε τὸν διάλογον, ὁ δὲ Ἐκτωρ, καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θέτων τοὺς ἀντιχειρας εἰς τὸ ὑπομασχάλιον ἀνοιγμα τοῦ ὑπενδύτου του, ἀπήντησεν αὐταρέσκως:

— Ἀρκεῖ, πατέρα, ἀρκεῖ! Ἔσο ἡσυχος. Ἀφοῦ πρέπει νά νικήσωμεν, θά νικήσωμεν.

Σ'.

Ἀνάκρισις.

Ὁ Νοέλ, ἀφοῦ ἐκοιμήθη ὀλίγας ὥρας, προσε- κλήθη νά μεταβῆ εἰς τὸ δημαρχεῖον τῆς Βωβραὶ ὅπου ἦσαν συνηγμένοι ὁ τὴν πρωίαν ἀφιχθεὶς ἀνακριτὴς, ὁ δὴμαρχος τῆς πόλεως καὶ τινες ἀνώτεροι ὑπάλληλοι. Ἐπρόκειτο νά γείνη ἐξέτασις οὐ μόνον περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς οἰκίας Δυχαμὲλ ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων ὁμοίων προγενε- στέρων γεγονότων. Ὁ Νοέλ, εὐπρεπῶς ἐνδυσθεὶς, ἔσπευσε νά μεταβῆ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ἀρ- χῆς.

Ἐγένετο δὲ φιλοφρονέστατα δεκτός. Ὁ ἀνα- κριτὴς συνεχάρη αὐτὸν ἐπὶ τῇ θαυμασίᾳ του ἀ- φοσιώσει κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὁ δὴ- μαρχος καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἔσφιγγαν τὴν χεῖρα του, καὶ ἀφοῦ τῷ ἐδόθη θέσις τιμητικὴ, ἤρξα- το ἡ ἀνάκρισις.

Ὁ νέος μηχανοποιὸς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ πυρ- καϊὰ ἐξερράγη τὸ πρῶτον ἐν ταῖς σιταποθήκαις τῆς οἰκίας, κ' ἐκείθεν ἐξετάθη εἰς τὸ κύριον οἰ- κοδόμημα. Διηγῆθη δὲ τὴν παράδοξον αὐτοῦ συνάντησιν, ὅπισθεν τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὀ- λίγον πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ τὴν ματαίαν ὑπ' αὐτοῦ καταδιώξιν ἀγνώστου προσώπου.

Ἡ περίστασις αὐτὴ προὔξενησεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκούοντας.

— Πῶς, ἠρώτησε περιέργως ὁ δικαστής, δὲν παρατηρήσατε τίποτε ἰδιαίτερον, δυνάμενον νά ὀδηγήσῃ εἰς ἀνεύρεσιν. . .

— Ὅχι, κύριε, καὶ δὲν ἐνοῶ πῶς τὸ πρόσω- πον ἐκεῖνο διέφυγε τὴν καταδιώξιν μου. Κατῶρ- θωσα μόνον νά παρατηρήσω, ὅτι πρέπει νά ἦτο πολὺ ἐλαφρὸν καὶ νά ἐγνώριζε κάλλιστα τὸν τόπον. Ὑποθέτω ὅτι θά ἦτο κανὲν παιδίον, διότι μόνον παιδίον ἦτο δυνατόν νά τρέχῃ, νά πηδᾷ καὶ νά κρύπτεται τόσο γρήγορα.

— Αὐτὸ εἶνε ἄξιον προσοχῆς, ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτὴς, φυλλολογῶν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης του κατεσπαρμένα χαρτιά. Εἰς μάρτυς, εἰς τὴν ὑπό- θεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ χωρίου Γροβοά, παρετή- ρησεν ἐπίσης τὴν παρουσίαν προσώπου λίαν εὐκι- νήτου, τὸ ὅποιον ἐφευγεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους καθ' ἡν στιγμὴν ἐξερράγη ἡ πυρκαϊὰ. Τὰ δύο αὐτὰ περιστατικὰ, συνδυαζόμενα, ἔχουσι μεγάλην ση- μασίαν. Εἰπέτε μας, κύριε Λετελιέ, ἐξηκολούθη- σεν ὁ δικαστής ταπεινῶν τὴν φωνήν, δὲν ἔχετε καμμίαν ὑπονοίαν περὶ τοῦ ἐργάτου ἢ τῶν ἐργατῶν τῶν μυσαρῶν αὐτῶν ἐγκλημάτων; Ὡς κάτοικος τοῦ τόπου, ἔχετε ἴσως καλλιτέρας ἡ- μῶν πληροφορίας.

— Δὲν ἔχω, κύριε. Ὑπόπευσα βεβαίως πότε

τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον, ὡς συμβαίνει πάν- τοτε εἰς ὁμοίας περιστάσεις, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νά ἐκφράσω ὑπόψιαν μὴ στηριζομένην εἰς καμ- μίαν ἀσφαλῆ βᾶσιν. Οὐχ ἦττον, κύριε ἀνακριτά, ἐξηκολούθησε ταπεινῶν καὶ αὐτὸς τὴν φωνήν του, πολλοὶ φίλοι μου κ' ἐγὼ ἐξακολουθοῦμεν ἐ- ρευνῶντες καὶ ἐξετάζοντες μὲ πολλὴν ἐπιμονήν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ δικαστής, πτοσύμε- νος ἤδη τὸ δυσχερὲς τοῦ ἔργου του. Ἡ συνδρομὴ ὄλων τῶν τιμίων κατοίκων μᾶς εἶνε ἀπαραίτητος. Ἐξακολουθήσατε λοιπὸν τὰς ἰδιαίτερας ἐρεῦνας σας, κύριε Λετελιέ. Ἐλπίζω πολὺ ἀπὸ τὴν νοη- μοσύνην καὶ τὸν ζῆλόν σας: ἂν δὲ φθάσετε εἰς κανὲν σπουδαῖον ἀποτέλεσμα, μὴ διστάσετε νά μᾶς τὸ κοινοποιήσετε. Ἄν σᾶς φανῇ χρήσι- μος ἡ παρέμβασις τῆς δημοσίας δυνάμεως, ὁ δὴμαρχος θά θέσῃ τὴν χωροφυλακὴν εἰς τὴν διά- θεσίν σας. Ἐχετέ τι ἄλλο νά προσθέσετε;

— Τίποτε, κύριε ἀνακριτά.

— Τότε εἶσθε ἐλεύθερος ν' ἀποσυρθῆτε.

Ὁ Νοέλ ἔχαριτέισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξ- ἤλθεν. Ὁ δὲ δὴμαρχος, ὅστις ἐγνώριζεν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ, τὸν παρηκολούθησεν εἰς τὸν προθά- λαμον καὶ τῷ εἶπε φιλικώτατα:

— Φίλτατε κύριε Λετελιέ, ἡ ἀξίειπαινος δια- γωγὴ σας κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα δὲν πρέπει νά λησμονηθῇ. Ἐχω ἐτοιμάσει ἐκθεσιν πρὸς τὸν ὑπουργόν, ἡ ὅποια θά φύγῃ αὔριον καὶ θά δημοσιευθῇ βεβαίως καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, παρακαλῶ δὲ τὴν ἐξοχότητά του νά σᾶς ἀπο- νείμῃ τὴν προσήκουσαν ἀμοιβήν.

Ἡ ἐκμυστήρευσις αὕτη θά προὔξενει ἀγαλ- λίασιν εἰς οἰομένητε ἄλλον πλὴν τοῦ Νοέλ, ἀλλ' εἰς αὐτὸν προὔξενησε τὸναντίον δυσσέρεσκίαν, ὥστε ἀπήντησε σχεδὸν τραχέως;

— Εὐχαριστῶ, κύριε δὴμαρχε: ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀμοιβῆς, οὐδὲ ἀξίζω. . . Σᾶς ἰκετεύω νά μὴ στείλετε τὴν ἐκθεσίν σας, ἢ ν' ἀφαιρέ- σετε τοῦλάχιστον τὰ περὶ ἀμοιβῆς μου.

Ὁ δὴμαρχος ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐκπληκτος, εἶτα δὲ μειδιῶν,

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, εἶπε, νά σᾶς ἀκούσω. Εἶσθε μετριόφρων, κύριε Νοέλ, ἀλλὰ θά πράξω τὸ καθήκόν μου. Χαίρετε.

Κ' ἐπᾶνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ὁ Νοέλ ἀνεχώρει τεθορυβημένος καὶ δύσθυμος. Ὁ νέος μηχανοποιὸς εὗρεν οἶκον τὸν συμβολαιογράφον Περρέν, ἀπὸ τοῦ πύργου ἐρχόμενον, καὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ συνωμίλησεν. Ἀναχωρήσαντος τοῦ συμβολαιογράφου, ἤλθον εἰς τὸ ἐργαστάσιον ὁ Γριβὲ καὶ ὁ Ρεβού, διότι χάριν τοῦ κοινοῦ ἔργου οἱ τρεῖς φίλοι ἐβλέποντο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν. Ὁ Νοέλ ἦτο σιωπηλὸς, οἱ δύο δὲ ἄλ- λοι τὸναντίον ἐφάνιντο φαιδρότατοι.

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε Νοέλ, ἐφώνησεν ὁ ἀ- σπαλακothῆρας, θαρῶ πῶς τὸν ἐπίασα τὸν φίλον!

— Κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ ὁδοστάτης μετ' ἴσης πεποιθήσεως.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Νοέλ, ἀνάνηφον αἴφνης ἀπὸ τοῦ ρεμβασμοῦ του. Λέγετε.

— Εἶνε κάτι ἄνθρωποι, ὑπέλαβεν ὁ ἀσπαλακοθήρας, πῶς μοιάζουν μ' αὐτὰ τὰ ζωντόβολα πῶς κυνηγῶ καὶ βγάζω τὸ ψωμί μου. Δὲν τὰ βλέπεις, ἀλλὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου καὶ φυτρῶνουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἔβρουν ὑγρασία. Μιά φτυαριὰ ξαφνικῆ ἔκει πῶς χρειάζεται καὶ τὰ βγάζεις ἐξῶ ἴσθι στιγμή. Μοῦ φαίνεται πῶς ἦλθε ἡ ὥρα νὰ καταφέρωμεν τὴ φτυαριὰ.

— Ἐξηγήσου τέλος πάντων, εἶπεν ἀνυπομονῶν ὁ Νοέλ. Ποῖος, νομίζεις σύ, ὅτι εἶνε ὁ ἔνοχος;

Ἄλλοι ἰσχυροὶ ὠνόμασε τὴν Φακινέταν, κ' ἐπανάλαβε τοὺς σκοτεινοὺς λόγους, οἵτινες τὴν προτεραιαν εἶχον διαφύγει τὸ στόμα τῆς παράφρονος.

— Δὲν θὰ ἦτον ἀδύνατον, ἀπήντησεν ἐσκεμμένως ὁ Νοέλ. Εἰς τὴν ἀβεβαιότητα εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, καμμία ὑπόθεσις, ὅσον παράλογος καὶ ἀν φαίνεται, δὲν πρέπει ν' ἀποκλεισθῆ. Καὶ σύ, Γριβέ, τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχεις;

— Διόλου, κύριε Νοέλ, ἀπήντησεν ὁ ὁδοστάτης. Μὲ τὴν ἀδειάν σου καὶ μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ Γιάννη, μοῦ ἦλθε ἄλλη ἰδέα, καὶ ἦλθε καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς εἰς τὴν πόλιν. Ξεύρετε ὅτι σήμερον τὸ πρῶν μᾶς ἦλθαν σχοινοβάται, κ' ἐγύρισαν μάλιστα τοὺς δρόμους μὲ τὰ τύμπανα. Εἶνε ἕνας μεγάλος μὲ τὰ γένηα κ' ἕνας μικρὸς πῶς τὸν λέγουν *ξαρθρωμένο*. Κάθε πῶς πιάση φωτιά, εἴτε ἐδῶ εἴτε εἰς τὰ κοντινὰ χωριά, αὐτοὶ ξετρυπῶνουν πάντοτε τακτικά, χωρὶς νὰ ζεῦρη κανεὶς ἀπὸ πῶς βγήκαν. Ἀπαντήσατε χθές, καθὼς ἐλέγατε, ἕνα μικρὸν διάβολο, πῶς σὰς ἔφυγε μὲς ἀπὸ τὰ χεῖρα. Δὲν εἶνε τάχα ὁ *ξαρθρωμένος*; Λέγουν ὅτι πηδᾶ εἰς τὸν ἀέρα ἴσθι τόποι.

— Καὶ ἡ γνώμη σου, Γριβέ, ὑπέλαβεν ὁ Νοέλ εἶνε πιθανὴ ὡς ἡ γνώμη τοῦ Γιάννη; ἀλλὰ πρὶν ἀποφανθῆ κανεὶς, πρέπει νὰ μελετηθῆ ὀρίμως τὸ πρᾶγμα.

— Μελετήσατέ το σεῖς. Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι ὁ *ξαρθρωμένος* ἔβαλε τὴ φωτιά.

— Κ' ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι εἶνε ἡ Φακινέτα, ἐφώνησεν ὁ ἀσπαλακοθήρας. Νὰ μὲ συμπάθησῃ ὁ Γριβέ, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω μύτη.

— Ἡ μύτη σου δὲν ἀξίζει μιὰ πεντάρρα, κύριε Γιάννη. Ἐγὼ βάζω τὸ κεφάλι μου...

— Ἐλάτε, μὴ μαλώνετε, διέκοψεν ὁ Νοέλ. Εἰς τῶν δύο σὰς ἔχει, μοῦ φαίνεται, δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ποῖος. Ἀῦριον εὐθὺς θὰ ἐξετάσω. Θὰ ἰδῶ τὴν Φακινέταν, θὰ ἰδῶ καὶ τοὺς σχοινοβάτας, καὶ θὰ προσπαθῶ ἐπιτηδεῖως νὰ μάθω. Ἄλλὰ, τί νὰ σὰς εἰπῶ! προσέθηκε σκεπτικῶς,

κ' ἐγὼ ὑποπτεύω κάποιον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε οὔτε ὁ *ξαρθρωμένος*, οὔτε ἡ τρελλή.

— Ποῖος λοιπόν; ἀνέκραξαν οἱ δύο φίλοι τοῦ Νοέλ.

— Μὴ τὸ ἐρωτᾶτε. Αἱ ἐνδείξεις τὰς ὁποίας ἔχω εἶνε ἀόριστοι. Ἡ ὑπόνοιά μου εἶνε αἰσθηματῶδες ἢ σκέψις. Ἄς τ' ἀφήσωμεν τόρα. Ἀῦριον, φίλοι μου, τὴν αὐτὴν ὥραν θὰ σὰς χρειασθῶ. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεως κινδυνώδους ἴσως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ συνδρομὴ σας μοῦ εἶνε ἀναγκαία. Θὰ σὰς περιμένω ἐδῶ.

— Ἐρχομαι, κύριε Νοέλ, ἀπήντησεν ὁ ὁδοστάτης.

— Κ' ἐγώ, προσέθηκεν ὁ ἀσπαλακοθήρας. Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ...

— Τίποτε. Ὑπεσχέθη νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν. Ἐπειτα ὁ κίνδυνος, ἀν ὑπάρξῃ κίνδυνος, θὰ ἦνε δι' ἐμὲ μόνον.

— Καὶ διατὶ τάχα νὰ μείνωμ' ἐξῶ, κύριε Νοέλ, ἠρώτησε προσβληθεὶς ὁ Ρεβού!

— Βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ ὁδοστάτης. Ἐγὼ ἠθέλα νὰ εἶχα τόσον κίνδυνον, ὥστε νὰ μὴ περισσεύσῃ διὰ σὰς.

— Λαμπροὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ὁ Νοέλ.

Καὶ σφίγγαντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας, ἐχωρίσθησαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐξ ἀποφάσεως, μία τῶν μάλλον ἀγνώστων χωρῶν τῆς ὑδρογείου σφαιρας εἶνε καὶ ἡ Ἑλλάς. Καὶ ἐν ταῖς παγκοσμίαις γεωγραφίαις καὶ ἐπὶ τῶν χαρτῶν φέρεται ἀνάκαθεν ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου. Κατὰ πόσον ὁμοῦς πρᾶγματι ἀνήκει αὐτῇ, τοῦτο οὐδέποτε ἐξηκριβώθη. Ἐρευνηθεῖσα ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν καὶ ἱστορικὴν ἔποψιν περισσότερο ἴσως καὶ ἀφ' ὅ,τι ἐχρειάζετο, κοινωνικῶς καὶ ἐθνολογικῶς ἀπέμεινεν ἐν τοῖς πλείστοις σχεδὸν ἄθικτος ἐτι ἐξετάσεως καὶ μελέτης. Ὅπως ὡς πρὸς τόσα ἄλλα, προδήλως καὶ ὡς πρὸς τοῦτο μεγάλως ἔβλαψεν αὐτὴν τὸ ἐνδοξον παρελθόν της. Ἐπὶ μακρὰ ἔτη — καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη παρὰ τοῖς ξένοις — ὡς κυρία ιδιότης αὐτῆς ἔθεωρήθη ὅτι ἔτυχε νὰ κατοικηθῆ ἄλλοτε ποτὲ ὑπὸ λαοῦ, ὅστις ἦτο ὁ μάλλον πεπολιτισμένος τοῦ καιροῦ του. Εὐνόητον δὲ ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξεν ὅτι πᾶσα μὲν ἡ δέουσα φροντίς καὶ σπουδὴ κατεβλήθη ὅπως διευκρινισθῆ μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν πῶς ἔζων, πῶς ὠμίλουν, πῶς ἐνεδύοντο, πῶς ἔτρωγον, πῶς ἐκοιμῶντο καὶ εἴτι ἄλλο οἱ πρὸ τῶσων ἑκατονταετηρίδων κατοικήσαντες τὸν τόπον αὐτόν, μικροτάτη δὲ